

Mēs esam latvieši.

Man ir laimējies man patiesi ir laimējies piedzīnot, uzaugt un dzīvot
suaistā, tīrā zemē, no sauc par latvijā, no es saucu par savu latvijā.
Latvijā tā ir zeme, kas izaudzējusi brīnīgus un slavenus cilvēkus,
tā ir zeme, kur mans vectēvs, ar gaišiem celšanas, ūta austru rasu
bidis, sienu plāvis, mežā gājis un sirdiem vārdu izrunājis. Tēpat,
latvijā.

Vai mēs - mūsdienu jaunieši, apzināmies, cik brīnīgā zemē
dzīvojam un cik daudz varam saņemt no latvijas? Mēs esam
dzimuši bagāti - ar savām kultūrvēsturiskām tradīcijām, ar
savu folkloru, no senčiem iedzīvētu darba tīnumu un paaudzēs
pārmantotu turēšanos pie savas zemes. Nacionālā savdabība ir tas,
kas mūs atšķir. Tīnai tā ~~tauta~~ izdzīvo, kas stingri ar saņēmēn
īcaugus savā zemē, kas spēj nosargāt savu valodu, kultūru,
kuras bērni ar lepumu sauc: "Mēs esam latvieši." Vai mēs esam
aizdomājušies par savu nosimi, par iespējām - no varam
sniegt sabiedrībai, lai nopīgi veidotu latvijā tagadni un
nākotni? Daudzi par to ir domājuši, daži jau sapratuši un
kalpo par labu piemēru citiem, citi nemaz nav aizdomājušies vai
fūtas pārān marķēti, lai vispār kaut no darītu.

Pirmnārt, ir ļoti svarīgi apzināties sevi, savu statusu un
loku sabiedrībā. Kas es esmu? Vispirms es esmu Dīva radīts
cilvēks. Turpmāk es sevi varu apzināties dažādās sabiedrības
lomās, un galvenās no tām ir: "es - nā cilvēks", "es - nā latvijas
pilsoņs", "es - nā latvijai vajadzīgs cilvēks", "es - nā meita",
"es - nā skolnieks", "es - nā aktīva, zinātņuāra, mērķtiecīga un
sabiedriska personība". Es apziņos savas sociālās lomas,
apziņos, ka esmu latvijas pilsoņs, un, cik lielu lomu manā
dzīvē nosauca tas, ka dzīvoju latvijā. Mani ītenmē ne tīnai
pastāvošā nātība un līnēdošana, bet arī valoda, kultūra,
īģitība, daba, kas atstāj neatgriezenisku īspaichu uz manu

un apmārtējo cilvēku elni. Jauns cilvēks tieši vai netieši
īstenu sabiedrību un vidi sev apmārt. Lai cilvēks būtu
laimīgs, tam vispirms ir nepieciešama veselība un apmierinātas
pamatvajadzības - jābūt pārdusām un siltumā. To visu mums
sniegt Latvijas daba, tādēļ jāprot to novērtēt un saudzēt.
Jo ne visās zemēs un valstīs cilvēkiem ir tirs ūdens, no dzert,
ne visur ir tik augstā zeme, kur audzēt pārtiku, ne visur ir
tik tirs gaiss, no elpot. Ne visur ir tik zaļa zāle un noīn kā
pie mums - Latvijā.

Daudz kas atkarīgs no mums pašiem, pašu motivācijas,
pašu kļūpēm mērķiem un dzīvajām saimēm. Lai cilvēks
būtu laimīgs, nav jādodas uz tālām zemēm, nav sevi
jāzēlo, cerība, un nāds peticībās. Lai cilvēki neulātos, ir
jātīc, un viss ir iespējams, vajag tikai nopīgi darīt. Manuprāt,
cilvēki, kas dodas prom uz citām valstīm, labākās dzīves
mentefumos, vairs nav stipri savā pārliecībā, vai arī tos
nosmedusi bērcības un izmisuma nasta, no nespēj tū viēgli
nogrūst nost, bet tālām nest ir par grūtu. Daudzi vairs
neapzinās sevi kā Latvijas pilsoni, tūm trūkst piederības
sajūtas vai pārliecības, vai patriotisma, nāds piemita latviešiem.
Šie cilvēki neredz savas iespējas šeit, neizjūt vairs atbildību
pret savu valsti, un nesaprot vai ignorē sevas, nādas viņu
nāības var atstāt, un jau atstāj, uz Latviju un tās izgausmi
turpmān. Ja cilvēks mīl savu zemi, ja viņš nā ozols ar
saimēm dziļi turas cietajā mālā, tas atrodīs spēni jebkuros
apstākļos palint, noturētis, vai atgrieztis un dzīvot šeit,
atrodīs iespējas savai izgausmei un būs laimīgs, dzīvojot
savā dzimtenē un runājot savā valodā.

Ja jānācās dzīvot Latvijā tā, lai mūsu tēvu - tēvu
asinis nebūtu veltīgi izlietas, mītot varos un vajāšanā.
Dzīvot Latvijā tā, lai mūsu Tēvu zemi nepārdied citām tautām
pa daļiņai vien, lai mūsu tauta neizulistu pa svešām zemēm,
lai latviešu valoda neizplēnētu, bet apt augtu.

lai mūsu iedzīvotāji apjautu savu nozīmi, būtu sabiedrībā
un dzīvotu tīrā un veselīgā vietē, papildotams Tēvu zemi ar
prieku un ~~ta~~ mīlestību. Esmu laimīgs, ka piedzimis un dzīvoju
tīrā dabā un man ir tā iespēja no sirds dot pretī visu, ko
esmu iemācījies un vēl apgušu turpmāk. Es esmu latvisks
un "mans zelts ir mana tauta, un mans gods ir viņas
gods."